

رساله دوم

دین

رساله اربعين مولانا جامی

بسم الله الرحمن الرحيم

صحيحترین حدیثی که راویان مجالس دین و محدثان مدارس یقین املاه
کنند حمد داناییست که کلمات تامه جامعه بر زبان معجز بیان حبیب خود
گذرانیده . و آنرا ثانی کلام کامل و خطاب شامل خود گردانیده . و بنقل
روات تقه بعد تقه بگوش محترمان سعادت صحت وی رسانیده . و بنور
علم بآن و عمل بمحض علم از ظلمات ضلالتشان رهانیده . صلی الله علیه
وسلم نقله علومه حفظة ادا به اما بعد این چهل کلمه ایست از آن کلمات
جامعه که سهولت فهم و حفظ را، بنظم فارسی ترجمه کرده می آید .
امیدواری آنرا که ناظم مترجم امروز در شرط من حفظ علی امتی اربعین
حدیثا ینفعون داخل شود . و فردا بسعادت جز اته بعثه الله یوم القيمه فقیها
عالما واصل ومن آله ومکون الكون العصمة والعون .

الحادیث (لایوهن احمد کم حتی یحب لاخیه های یحب لنفسه)

هر کسیرا لقب مسکن مومن کفر چه از رنج جان و تن کاهد
نا خواهد برادر خود را آنچه از بهر خوبشتن خواهد

من اعطي لله ومنع لله واحب الله وابغض لله فقد استكملا يمانه

هر که در حب وبغض ومنع وعطای نبودش دلبنیر حق مایل

تقد ایمات خویش را یابد بر محکت قبول حق کامل

«الْمُسَلِّمُونَ هُنَّ الْمُسَامِعُونَ هُنَّ يَلِهٖ وَلِسَانُهُ»

مسلم آنکس بود بقول رسول کر چو عامی بود و گر عالم

که بهر جا بود مسلمانی باشه از قول فعل او سالم

«خصلتان لا يجتهدان في موطن البخل وسوء الحق»

بندل کن مال و خوی نیکو ورز راه ایمان اگر همی بوئی

زانده در هیچ مومنی با هم نشوو جمع بخل و بسخوئی

«یشیب ابن آدم و یشیب فیه خصلتان الحرص و طول الامل»

آدمیرا ز پیری افراید هر زمان در بنای عمر خلل

ثیک در وی جوان شود و صفت حرص بر جمع مال و طول امل

«من لم يشكر الناس لم يشكر الله»

بتو نعمت زدست هر که و مدد نه بیدان شکر گوئی بای

کی بشکر خدا قیام کنند تارک شکر بندگان خدای

«من لا يرحم الناس لا يرحمه الله»

رحم کن رحم زانکه بر رخ تو در رحمت جز از تو نگشاید

تاتو بر دیگران نه بخشائی ارحم الراحمین نبخشاید

«الذين املأوا نه ملعون ما فيها الاذكر الله»

هدف لغت خدای آمد دنیی و هر چه هست در دنیی

غیر ذکر خدا که صاحب دکر درد و عالم بر حمت است اولی

«نفس عبد الدنيا و نفس عبد الدرهم»

کر چه هست آفتاب رحمت حق شا مل ذره ذره عالم

باد از و دور بندگان بشار باد از دور بندگان در هم

«دم على الطها ره يوسع عليك الرزق»

ای کزا آسود کی تو شب و روز فاقه و فقر تو زیاده شود

بی طهارت میباش تا بر تو روزی تنک تو گشاوه شود

«لا يلدغ المؤمن من حجر واحد هر قین

و یکر از وی مدار چشم و فنا هر کشد بدر جفا گستاخ

زانکه هر کز دوباره مومن را نکند ما از یکی سوارخ

«العلة دین

مرد را هر چه بکنرد زبان عیوب باشد و رای آن کردن

بوعده در ذمه کرم قرآن است فرض باشد ادای آن کردن

«المجالس بالامانه»

ای شده محترم مجالس راز راز هر مجلسی امامت نست. مکن افشاری راز مجلس کس زانکه افشاری آن خیانت نست

«المستشار مو تم»

هر گاه در مشورت امین تو شد گرچه باشد امان روی ذمیت خائن خوان بحکم دین امین چون نهان دارد آنچه مصلحت است

«السماح رباح»

سودا گر باید ت زمایه خویش دست بخشش گشای و بخشایش سودت اکنون ستایش فردا در جوار خدای آسايش

«السعید من و عظ بغيره»

نیکبخت آن کسی که می نبرد روش بر نیک بختنی دگران سختی روز گار نا دیده پند گیر دز سختی دگران

«کفی بالمرء الْمَاءِ يَحْدُثُ بِكُلِّ مَا سمع»

مرد را بس همین گته که قدم از مقام امان نهد بیرون هر چه ایدرون روزن گوش از مر زبان رود بیروت

«کفابالموت واعظاً»

چند کبیری مجلس واعظ پای منبری گرفتن وعظ وعظ تو بس بمرک همسایه نعره نوحه گر بیانک بلند

«خیر الناس انفعهم للناس»

اینکه بررسی که بهترین کس کبست کویم از قول بهترین کسان بهترین کس کسی بود که بخلق بیش باشد بخلق نفع رسان

«ام الله يحب السهل التلق»

تا خدادوست گردت باخلق یکدل و یکربان و یکروباش شاد طبع و شکفت خاطر ذی نرم خوی و گشاده ابرو باش

«تهادوا تھابوا»

دوستی مفزو پوست دشمنی است تا کی از منزه سوی پوست شوید بهدا یا کنید داد و ستد تا بهم زان و سیله دوست شوید

«اطلبوا الخير عند حسان الوجوه»

بردر خوب روی منزل گیر چون بی حاجتی بروت آنی تا از آن پیشتر که حاجت تو دهد از دیدنش بیاسای

هزار غبا تزداد حبا

دیدن دوست دوست را که گه
چهره دوستی بیاراید .
ذ اتفاق و دوام صحشان .

«طولی لمن شغله عیبه عن عیوب الناس»
ای خوش آنکوبیم بینی خویش
بیشوای هنر و ران گردد
عیب او خود به پیش دیده او
برده عیب دیگران گردد
«الفنی الياس ممافی ایدی الناس»

گر دلت راتوانکری باید
که توانکردنی نکو هنریست
باز کش دست همت از چیزی
که بدست تصرف دگر است

«هن حسن اسلام المر ظر که مala'يعنیه»
تاشود در جهان علم و عمل
شامد دین تو جمال آرای
زانجه در خود نیفتاد بازار است

«لیس لشدید بالصرعه انما الشدید الذي يملك نفسه عند الفضب»
بهلوان نیست آنکه در کشته بهلوان دگر بیندازد .

بهلوان آن بود که گاه فضب نفس اماره رازبون سازد
«لیس الفنی من سترت العرض انما الفنی غنى النفس»
نه توانکر سکسی بود که بمال کار پرداز و چاره ساز شود
آن بود که شهود فضل خدای ارزرو مال بی نیاز شود

«الدين شين الدين»

نکشد بهر مال دنی رنج هر که خواهد کمال بهره دین
چهره دین مکن بنا خن دین تانکه اهد جمال چهره دین

«القىاعة مال لا ينفذ»

صاحب حرص راز خوان اکرم فیض احسان تیرسد هر کن
بقناعت گرای کان مالیست که به پایان تیرسد هر گز

«الصيحة تمتع الرزق»

ای کمرسته کسب روز برا صبح خیزی دلیل فیروزیست
بهر خواب صباح چشم به بند ذ آنکه این خواب مانع و زیست

«آفته السماح المن»

کی بنعمت کسی شود دل گرم چون زمنت کشد و می سردی .
غیر باد خزان منت نیست انت روشه جوانمری

«الحزم سوء الظن»

حزم مردان بود که در همه وقت در حق خلق بد گمان باشد
در همه کار احتیاط کند تازه رکید در امان باشد

العلم لا يحل منه.

ای کرانیه مرد داشتند گر تراعلم دیت شود معلوم
مستعد را از آن مشو مانع مستحق را از آن ممکن محروم
الكلمة الطسیه صدقه :

سخن نرم کوی با سائل
ز آنکه در روی اهل حاجت هست
گرزمالش نمیدهی صدقه
قوی خوش از مقوله صدقه

كثرة الضحك تمدّت القلب.

خزم آنکس که بهر زندگانی
خنده کم که خنده بسیار

الوحدة تحت اقدام الامهات .

سرزمادر مکش که تاج شرف
خالکش شو زیر پای او که بهشت

البلا هو كل لمنطق.

هر که شد مبتلای پر گوئی
بیلای حجب گرفتار است
هر دلایی که میرسد بکسان
پیشتر از مر گفتار است

النَّظَرَةُ سَهْمٌ مَسْمُوَّةٌ مِنْ سَهَامِ الْبَلِيسِ.

دیدن زلف و خال نامحمر
هر نظر ناوگیست زهر آسود

لَا يُشَعِّبُ الْمُوْمِنُ دُونَ جَارٍ.

هر که در خطه مسلمانی باشد از نقد دین گرانمایه
کی پستد که خود بخسید سیر پوشیده گرسته همسایه

تمت ترجمة هذه الاربعين بتوكيق من هو خير ناصر و معين
سنة ست وثمانين وثمانمائة متع الله بها كل فريق وفيه والحمد لله على الاتمام
والصلوة على محمد واله البرة الكرام

او بینهای سالکان جامی
نیواد افضل حق عجیب و غریب